

Patstelling

Niemand kan mij wijsmaken dat geen twee sloten hetzelfde zijn, geknipt en geplakt in een eindeloos patroon. Ze schieten voorbij in een monotoon ritme, onderbroken door monotone weilanden met monotone koeien. Het land is een schaakbord, opgedeeld in even grote vakjes. Alleen zijn ze allemaal groen, en wordt er nooit een zet gemaakt.

Het meisje tegenover me plakt met haar wang tegen het raam. Haar ogen zijn gesloten, haar bruine haren deinen mee met de schommelingen van de trein. Ik kom haar vaker voorbij. Soms in de trein, een enkele keer in een café – ons dorp is niet groot. Ze draagt vaak broekpakken. Misschien is ze advocate, of een manager.

Halverwege mijn reis zie ik altijd een huisje van ronde keien, met een afgebrokkeld dak en twee verrotte balken die scheef de lucht in steken. Het staat in de hoek van een weiland. Helemaal alleen. Maar vandaag staat het er niet. Zou de boer het gesloopt hebben? Nee, het gras waar het huisje stond is net zo groen als de rest van het weiland. Alsof het nooit bestaan heeft. Zulke dingen gebeuren soms.

Waarom is Nederland zo vlak, denk ik. Er zijn geen krochten of spelonken of donkere bossen of vreemde dorpjes die zich verstoppen in de schaduw van een berg, geen plekken waar mysterieuze wezens zich verschuilen, waar magie de alledaagsheid van de samenleving ontloopt. Alleen maar weilanden en sloten.

Het meisje doet haar ogen open. Ze kijkt op haar mobiel en onderdrukt een gaap. Voor een kort moment voel ik dat ze naar me kijkt, maar net zo snel wendt ze haar ogen weer af. Ze kijkt uit het raam. Zou ze hetzelfde zien als ik, denk ik. Of ziet zij wel bergen en rivieren en valleien en magische wezens?

Ik heb mezelf nooit knap gevonden. Maar ik ben één meter vijftachtig en ik kan me goed kleden. En mijn haar zit op sommige dagen best wel oké. De sloten schieten een voor een voorbij. Allemaal even recht, als lijnen op een vel papier die langs een liniaal zijn getekend. Ik probeer me een kronkel voor te stellen. Eén sloot die als een slang door het land slingert. Ik sluit mijn ogen. Als ik ze opendoe, heeft de eerste sloot die voorbijkomt een bocht – een hele flauwe, die je maar nauwelijks kan zien. Weiland. Sloot. De volgende is nog meer gebogen. Met een wijde kromming zwenkt ze naar links. Weiland. Sloot. Ze beginnen steeds meer te kronkelen. Elke sloot die we passeren heeft wijdere bochten. De weilanden zijn geen weilanden meer. Ze rijzen op uit de aarde en vormen hoge bulten totdat ze in bergen veranderen. De sloten worden rivieren en slingeren door valleien waar bloemen uit de grond springen. Rood en blauw en geel en paars. Rotspartijen schieten uit de aarde en vormen steile wanden. Ik zit niet meer in de trein, maar in een cabriolet met het dak naar beneden, pruttelend over golvende wegen. Naast mij het meisje met de bruine haren, gedirigeerd door de wind. Ik sluit mijn ogen. Ik doe ze open. Weiland. Sloot.

Riemer de Vries